

Pünkösöd a Szentlélek kitöltetésének ünnepe... és már az első Pünkösöd ünnepén, akkor Jeruzsálemben, számos csodát tett a Szentlélek... például azt, hogy az ott Jeruzsálemben levő emberek a Jézusról való igehirdetést saját nyelvükön hallották. Vagy azt, hogy akik hallották az apostolok, különösen Péter prédikációját, amikor azt mondta: Ezt a Jézust, aki Úr és Krisztus, Isten feltámasztotta a halálból, ti feszítettétek meg... és akik hallottak, erre hittel válaszoltak, és nem azt mondták: de hát én ott sem voltam...hanem megértették, hogy a Jézus kereszthalála értük is történt. És aztán szintén a Szentlélek munkája és csodája volt az, hogy azon a napon mintegy 3000 ember jutott hitre és keresztkelkedett meg.

De talán a Szentléleknek legelső pünkösdi csodája azt volt, hogy egyáltalán erőt adott az apostoloknak arra, hogy kiálljanak a tömeg elé, és bizonyosságot tegyenek Krisztusról. Hisz tudjuk, hogy nagypéntek és húsvét után a rómaiak és zsidók egyaránt üldözték, keresték a tanítványokat.

A mai pünkösdkor arról szól hozzánk Isten igéje, hogy hogyan vehetünk mi is részt ebben a pünkösdi csodában, a Krisztusról való bizonyágtétel csodájában.

Lehet ismerős a neve azoknak, akik már rég Hollandiában élnek, de egy holland író és műfordító, még valamikor az 1980-as években írta ezt: "Ik heb in het hart van de schepping een leemte ontdekt waar God, als Hij bestaat, mooi in zou passen, maar helaas is het niet zo dat het geloof begint waar het verstand ophoudt." Tehát: 'Felfedeztem a teremtés szívében egy űrt, amibe Isten, ha létezik, szépen beleférne...de sajnos nem úgy van, hogy a hit ott kezdődik, ahol az értelem befejeződik.' A 'Beeld en gelijkenis' esszéjéből származik ez a mondat, és úgy tűnik, sokan vannak akik nem hívők, vagy már nem hívők, akik felismerik önmagukat ebben a gondolatban.

Sőt, ez a gondolat a keresztyén teológiától sem idegen, hiszen Augustinus is hasonló érzést fejtett ki, amikor ezt írta: „Urunk, magadnak teremtettél minket, és nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned.”

Tehát, ha elfogadjuk a hívő Augustinus, vagy akár a nem hívő Frans Kellendonk meglátását: Létezik egy olyan üresség, nyugtalanság, ami minden emberben megvan. És a hitünk szerint azt is tudjuk, hogy Isten az egyetlen, Aki ezt az űrt betöltheti.

Tehát tudjuk azt is, hogy azok az emberek, akik nem, vagy még nem hallották a Jézus Krisztus Evangéliumát... vagy (már) nem hiszek benne... tulajdonképpen kiteljesületlen életet élnek. És ennek tudata az, ami a bizonyágtévő munkát, amire Isten felszólít minket, annyira nehézé teszi. Egyszerűen azért, mert nem hívő emberek... nem tűnnek mindig ilyenek. Nem úgy van, hogy aki nem hisz, mindig levert, letört, nyugtalan vagy depressziós. Gyakran egészen vidám, boldog, kiegyensúlyozott embereknek tűnnek. És akkor jövünk mi, keresztyének, és azt kell mondjuk: én látom, hogy te kiegyensúlyozott ember vagy... te tudom, hogy valójában valami nagyon fontos hiányzik.

Urkben tanultam ezt meg, akkor amikor egy nyáron, még teológus koromban önkéntesként segítettem egy evangelizációs sátorban, amit az Urk kikötőjében húztak fel. Azt kellett tenni, hogy az Urkbe látogató turistákat meg kellett kínálni kávéval teával, le kellett ülni velük, és el kellett beszélgetni a hitről. De épp ez a gond... ezek az emberek azért jönnek el Urkbe, hogy

megnézzék a kikötőt, a régi, kis házakat, a világítótornyot... nem azért jönnek, hogy egy mély beszélgetést folytassanak a legnagyobb félelmeikről, hiányaikról, hitükről, stb. Nem azért jönnek, hogy egy ismeretlen rámutasson arra, hogy 'Jézus nélkül üres az életed', hát még, hogy azt mondja: bűnös ember vagy. Nem. Egyszer, emberi, anyagi, világi elvárásokkal jönnek.

És mégis, csodálatos módon ezek a beszélgetések néha nagyon lényegi fordulatot vehetnek, és hirtelen lelki dolgokról van szó.

Valami ilyesmi történt akkor, ott is, amikor Jézus találkozott a samáriai asszonnal a kútnál. Az asszony azért ment a kúthoz, mert szomjas volt. Egyszerű, emberi, világi szükséglet, és elvárás. Nem arra vágyott, hogy Isten fiával folytasson beszélgetést a hitéről, lelki világáról. Egyszerű vízre vágyott, nem élő vízre.

És Jézus egy ideig követte az asszonyt ebben az elvárásában. Sőt, Ő maga kezdi így a beszélgetést: adj innom. És ebből megy tovább a beszélgetés, és az asszony rámutat arra, hogy egy zsidónak nem kellene beszélnie egy samáriaival... hát még egy zsidó férfinak egy samáriai asszonnal. És erre a mondatára válaszol Jézus, amikor azt mondta: Higgy nekem, asszony, hogy eljön az óra, amikor nem ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. És miért lesz az? Hát, visszatekintve nagyon egyszerű rámutatni az okára: azért, mert Jézus Krisztusban Isten lebontott minden válaszfalat, ami emberek maguk közé emeltek... és azért, mert mindenki aki Krisztusban van... akár zsidó, akár samáriai, akár görög, akár holland, vagy magyar – egy néppé válik. Így írja Pál apostol az Efézus 2-ben: „eljött, és békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.” Tehát ugyanaz a Lélek, Aki elvezet minket az igazságra.

És erre utal Jézus is, amikor azt mondta a Samáriai asszonynak: De eljön az óra, és az most van, amikor igazi imádói Lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak Lélekben és igazságban kell imádniuk (Ján 4: 23, 24)

Tehát egy végtelenül mély tartalmú beszélgetés, ami egy végtelenül egyszerű, banális ürügy miatt vette kezdetét. Az asszony elment a kúthoz vízért, és Jézus vizet kért tőle.

Szeretett testvéreik, azt hiszem, hogy mindannyiunknak, akik részt szeretnénk venni a Szentlélek első pünkösdi csodájában – tudniillik a Krisztusról való bizonyágtételben, ebből a példából kell tanulnunk. Amikor Krisztust hirdetjük másoknak... ne felejtsük el megismerni azt, akivel beszélünk. És nem oly módon, hogy folyton keressük a beszélgetésben, hogy mikor szúrhatjuk be Jézus nevét... hanem bízva abban, hogy a Szentlélek a maga idején megnyitja a beszélgető szívét... ÉS a maga idején nekünk is megoldja a nyelvünket, hogy a megfelelő dolgokat mondjuk. De ezt csak akkor lehet, hogyha tényleg érdekel a másik.

És ezért van az hogy az az ember, aki Krisztusról tesz bizonyágot, nem egy forgatókönyvvel kell, hogy dolgozzon... hanem a Lélekre hagyatkozva. Úgy hallottam, hogy a Jehova tanúi és a Mormon hittérítők ezt teszik... főleg a fiatalabbak – hogy megvan nekik egy hosszú listájuk kérdésekkel és válaszokkal... és azt követve akarják meggyőzni a beszélgető partnerüket. De

hogya a beszélgetés fonala már irányba terelődik, akkor inkább hamar befejezik a beszélgetést.

De Jézus itt nem ezt teszi. Nem csak hirdeti Isten országát... hanem figyel is... és hallgat is... és válaszol arra, amit az asszony mond és kérdez.

Persze, mondhatjuk azt, hogy az a meggyőző erő, ami megvolt Jézusban, bennünk nincs meg. Mit olvastunk? Jézus szóról szóra elmondja az asszonynak, hogy hány férje volt... mert Isten fiaként már ismeri. És ez meggőzi az asszonyt: tényleg próféta vagy! Azt hiszem, én is hinnék egy olyan ismeretlennek, aki a legmélyebb titkaimat el tudná mondani.

De ezért olvastam fel a 39-42-es verseket is: mert miután beszélgetett Jézussal, az asszony elment a városba, és elújságolta a történeteket. És bizonyosságot tett arról, hogy vízért ment a kútra... de valójában, itt belül másra szomjazott... és találkozott egy férfivel, aki nem egyszerű vizet, hanem élő vizet adott neki.

És ez az a fajta bizonyágtétel, amit mindenki, aki hisz, megtehet: elújságotni azt, amit a hitünk jelent számunkra, és hogy kicsoda Jézus számunkra. És nem nekünk meggyőzni a másikat arról: márpedig én tudom, hogy neked is Jézusra van szükséged. Nem is lehet... mert ezt a 'diagnózt' csak a Szentlélek tudja megtenni az emberben. Tehát nem meggyőznünk kell a másikat, hanem bizonyosságot kell tennünk Krisztusról. Hollandul olyan szépen cseng ez a szójáték: niet overtuigen, maar getuigen.

Erre segítsen a Lélek mindannyiunkat. Hogy úgy tegyünk bizonyosságot hitünkről mások előtt, hogy nem a mi szavainkon legyen a lényeg, hanem Isten Igéjén. Amikor nem csak beszélünk, hanem hallgatunk is...és nem meggyőzni próbálunk, hanem magot vetünk... és elmondjuk: Ezt tette Jézus velem. Így mentett meg engem. Így őriz meg engem. Kívánom, hogy így tegyen veled is. ÁMEN

Mindenható Urunk, mennyei Édesatyánk. Akkor, amikor Krisztus megszületett, elküldted közénk azt, aki magáról ezt mondta: én vagyok a világ világossága. És mindaddig, amíg az emberek között járt Jézus, fénylett, és világított ebben a sötét, gonosz világban. Bevilágított a szomorúságba, nyomorba, betegségbe, de átvilágította az emberi szíveket is, és nyilvánvalóvá tette, hogy mi lakozik bennünk legbelül. Amikor az emberi gonoszság azonban keresztfához szegezte Krisztust, úgy tűnt, hogy ez a világosság, amit az emberek nem becsültek meg, örökre elhagyja a világot. De Édesatyánk, hálát adunk neked azért, hogy a feltámadás csodájával elérted azt, hogy a Krisztus világossága örökké fényünk legyen, és velünk maradjon a világ végezetéig. Hálát adunk neked a Szentlélekért, aki pecsétje, bizonyítéka annak, hogy ez a világosság vezeti a lépteinket, sőt, meghív és felszólít minket arra, hogy magunk is azzá váljunk. Szentlélek Isten, Te, aki megérteted és megéreztetted velünk az ígét, add, hogy Istennek az a beszéde, mely által megszólít, ténylegesen szövétnek, lámpás legyen lábunk előtt, és megvilágítsa azt az utat, amelyen Te szeretnéd, hogy járjunk. Arra kérünk, Istenünk segíts, hogy észrevegyük lelkünkben azt az éhséget és szomjúságot, amit semmi más sem olthat, csak a te Igéd. Kérünk, álld meg istentiszteletünket, amikor nem csak a hallható, hanem a látható Igét, a kenyér és bor jegyeit is magunkhoz vesszük. Állj mellénk, vigasztaló, megszentelő Urunk ezen az istentiszteleten is. ÁMEN

Mindig ezen az úton haladsz velünk Istenünk. Amikor veled akarunk találkozni, te magunk felé fordítasz, majd egymás felé. És ebben a három kapcsolati formában válik teljessé az életünk. Erre a három kapcsolati formára irányul a Jézus nagy parancsa is: hogy Téged szeressünk, és felebarátunkat, éppúgy, mint magunkat. Istenünk, hálát adunk most mindennek előtt azért, hogy bár mi a szeretet terén sokszor megrekedünk magunknál, Te nem hagysz minket magunkra. Teremtőnként, te ismersz legjobban, és Te tudod, hogy mennyire szükségünk van a közösségre. Köszönjük, hogy Te minket azért teremtettél társas lényeknek, hogy egymást segítsük, egymás gondviselői és segítőtársai legyünk.

Arra kérünk, Istenünk, hogy irányíts minket most is egymás felé. Hogyha hallottuk a Te Igédet, engedd, hogy a Szentlélek tüze átjárjon minket teljesen, és ne tudjunk hallgatni, hanem készségesen hirdessük a Jézusban való váltságot. És engedd, hogy egy úgy tegyünk, hogy közben igazán találkozzunk egymással, és meg is ismerjük felebarátunkat. Kérünk, Istenünk, ne vondd meg a Te közösségedet tőlünk.

Kérjük ezt mindennek előtt azon testvéreinknek, akiknek életét betegség, gyász, megromlott kapcsolatok, csüggedés nyomasztja. De Te, Istenünk, az emberi látszaton túl, beletekintesz a szívükbe, és kérjük, adj nekik erős szívet és erős hitet gyengeségükben is.

Imádkozunk gyülekezetünk gyermekeiért, fiataljaiért akik számtalan örömet szereznek szüleiknek, családjainak, de sok aggodalmat is, hogyha úgy tapasztaljuk, hogy a világ vonja, húzza magához. Kérünk, Istenünk, legyen a Te kegyelmed vonzása a legerősebb az Ő életükben is. Légy velük, amikor nehéz döntéseket kell meghozniuk a világ kihívásaira való válaszként, és légy velünk, amikor közösségként akarunk ebben nekik támaszt nyújtani.

Fogadd kegyelmesen imádságunkat, amit közösségként hozunk eléd, és azokat is, melyeket a szív csendjében mondunk el Neked.